

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δεύτερός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Χίλια δεκακόσια ὑγδοήντα πέντε,
τὸ Κουβέρνο πάει πρῶμα μὲ πονέντε.

Ὁ Ῥωμῆος τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' ὅταν ἔχω ἔξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ καταβαίνει.
Συνδρομητᾶς δὲν δέχομαι — γιατί δὲν τοῦς ἀνέχομαι,
Κι' ὄσα φύλλα κι' ἂν κρατῆς — δὲν περνεῖς συνδρομητῆς.

Δὲν θά ἔχουμε τετάρια — ὅπως πρὶν καὶ νταραβέρια
Γράμματα καὶ πληρωμαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἕ μ ε.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ῥωμῆος μας μιά δεκάρα
Κι' ὄς τὴν δίνη ὁποῖος θέλει — εἰδ' ἄλλῶς δὲν μᾶς μέλει.

Εἰκοσιτρεῖς τοῦ Νοεμβρίου,
τοῦ ἐπισκόπου Γρηγορίου.

Ἐξῆ κοῦντος κι' ἐννενηντα... ὄλα πάνε μιά χαρά,
κι' ἕνα μόνο μᾶς μαραίνει, ποῦ δὲν ἔχομε παρᾶ.

Πέρνει καὶ δίνει
ἐμπιστοσύνη.

Κηρύσσεται ὁ πόλεμος τῶν Σέρβων καὶ Βουλγάρων;
προσωρινὴ ἀνακωχὴ ἐπέρχεται κατόπιν;
ἐπαπειλοὺν κατάκτησιν τὰ σκήπτρα τῶν Μαγνάρων
καὶ συνταράσσει θέελλα πολέμου τὴν Εὐρώπην;
Ἐμεῖς εἰς κάθε μῆνυμα, ποῦ ἀναγγέλλει σάλον,
ἐμπιστοσύνης ζήτημα προβάλλομεν μέγαλον.

Δι' ὅ,τι καὶ ἂν γίνεται, σ' ἐμᾶς μονάχα φθάνει
νὰ βλέπωμεν τὰ πράγματα πῶς βαίνουν κατ' εὐχὴν,
νὰ ἔχωμεν πεποιθήσιν ὅτῳ νοῦ τοῦ Δεληγιάννη
καὶ νὰ τὸν βοηθήσωμεν μὲ σῶμα καὶ ψυχὴν.
Καὶ οὕτω μὲ διαγωγὴν νὰ δείξωμεν ἀρίστην
πῶς μεταξύ μας ἔχομεν τοῦλάχιστον τὴν πίστιν.

Καὶ ἂν ἐκφράζωμεν ποτὲ μικρὰν ἀμφιβολίαν,
τὸ κάμνομεν γιὰ νὰ φανῆ κι' ἡ πίστις πρὸς μεγάλην
καὶ ν' ἀκουσθῆ ὅτ᾽ ἄπερατα καὶ εἰς τὴν Ῥωμυλίαν,
πῶς ὅτῳν Κυβέρνησιν ἐδῶ κανεῖς δὲν ἀμφιβάλλει:
πῶς ὄλοι ἐξῶ εἴμεθα μιά σκέψις κι' ἕνα στόμα,
ἦ, ἐπὶ τὸ ἀπλούστερον, μιά σάρκα κι' ἕνα σῶμα.

Καὶ ὅταν γίνεται γνωστὴ ἐμπιστοσύνη τόση,
οἱ εὐγενεῖς Φιλέλληνες βεβαίως θά χαροῦν,
τὰ χάνουν οἱ Αὐστριακοί, τὰ χάνουν καὶ οἱ Ῥῶσσι,
κι' ἀπὸ τὸν φόβον Βούλγαροι καὶ Τούρκοι σπαρταροῦν.
Καὶ τότε συλλογίζονται διόρθωσιν συνόρων
τοῦ ἔθνους τῶν φωμοζητῶν καὶ τῶν λιμοκοντόρων.

Ἀμφιβολίαν πώποτε μὴν ἔχειτ' ἐλάχιστην,
εἰς ὄλα τὰ ζητήματα φυλάξετε σιγὴν,
διότι ὅταν ἔχωμεν, ἀγαπητοί μου, πίστιν
κι' ὡς κόκκον ἐκ σινάπεως, σαλεύομεν τὴν γῆν.
Κι' ἂν ποῦμε ὅτῳν Λυκαδητὸ νὰ πῆ παραπέρα,
θὰ τὸν ἴδητε νὰ κυλᾶ σὰν τοῦ μπιλιάρδου σφαῖρα.

Ἐνθυμηθῆτε, κόριαι, τὰ τοῦ Εὐαγγελίου...
ὁποῖος πιστεύει ἀληθῶς καὶ μὲ τὴν πίστιν χάσκει,
εἶναι ὁ μᾶλλον εὐτυχῆς θνητὸς τῆς ὑψηλίου,
καθὼς ὅτεὺς Ἀποστόλους τοῦ καὶ ὁ Χριστὸς διδάσκει.
Μακάριος καὶ κατ' ἐμὲ ὁ ἀληθῶς πιστεύων
καὶ φύλλους μέσα ὅτ᾽ ἀχυρὰ οὐδέποτε γυρεύων.

Καὶ ἂν ἀλλάξη ἑξαφνα ἡ τῶν πραγμάτων θέσις,
καὶ ἂν τῶν Τούρκων ἑξαφθῆ ὁ νοῦς κχιμιά ἡμέρα,
καὶ, δίχως νὰ ἐμπιστευθοῦν ὅτ᾽ ἄς φιλικὰς μας σχέσεις,
εἰς τὰ καλὰ καθούμενα μᾶς ἔλθουν κι' ἐδῶ πέρα,
ἐμεῖς ὄς ρητορεύομεν ὅτῳν τόσην παραζάλην
κι' ἐμπιστοσύνης ζήτημα νὰ φέρωμεν καὶ πάλιν.

Πιστεύετε, πιστεύετε, χωρὶς νὰ ἐρευνᾶτε,
τὸ θεῖον Εὐαγγέλιον πρὸς ὄλους διατάττει...
τὸ πᾶν διὰ τῆς πίστεως καὶ μόνον ἀποκτάται,
καὶ δι' αὐτῆς δοξάζονται καὶ ἄτομα καὶ κράτη.
Δι' ὄλ' αὐτὰ πιστεύομεν κι' ἐμεῖς ὅτῳν Δεληγιάννη,
πῶς εἴμπορεῖ καὶ τίποτα καὶ ὄλα νὰ τὰ κάνη.